

Η Χώρα των Λιλιπούτειων

21.02.2008

Ο Κρύων της Μαγνητικής Υπηρεσίας είναι εδώ και οδηγεί τα βήματά σας, οδηγεί τις συνεδρίες σας, όπως πάντα. Όπως κάθε στιγμή που μοιραζόμαστε μαζί κάθε χώρο στον οποίο βρίσκεστε, όπως μοιραζόμαστε μαζί σας τον άπειρο χώρο, έτσι και τώρα, σ' αυτό εδώ το μικρό κομμάτι γης, σ' αυτήν την αίθουσα, μπορεί να χωρέσει όλο το Πνεύμα. Σ' αυτήν την αίθουσα χωράνε όλοι οι άγγελοι του ουρανού και της γης. Χωράει όλη σας η ενέργεια και όλη μας η ενέργεια. Χωράμε ολόκληροι εδώ, τώρα, και τρυπώνουμε στην καρδιά σας. Σιγά – σιγά, με το που μας αφήνετε ένα παραθυράκι ανοιχτό, αρχίζουμε και τρυπώνουμε στην καρδιά σας και εκεί η αγάπη μας συναντάει τη δική σας.

Θέλουμε λοιπόν να σας πούμε ένα παραμύθι. Ένα παραμύθι για μεγάλα παιδιά. Ανοίξτε την καρδιά σας και ακούστε.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν η μικρή Άννα -και δεν έχει σχέση με την Άννα που μεταφέρει το μήνυμα τούτη την ώρα, είναι μία Άννα διαφορετική. Η μικρή Άννα λοιπόν ζούσε και μεγάλωνε σε έναν μακρινό τόπο. Έναν τόπο που η ίδια σας η φαντασία, όσο μακριά και αν μπορεί να φτάσει, δεν θα μπορούσε ποτέ να δει, δεν θα μπορούσε ποτέ να συλλάβει, γιατί είναι ένας τόπος που βρίσκεται πολύ μακριά από την ανθρώπινη φαντασία. Βρίσκεται σε μια διάσταση τόσο μακρινή που ακόμα δεν έχετε καταφέρει να συλλάβετε με τον νου σας. Σ' αυτόν τον μακρινό τόπο λοιπόν η μικρή Άννα έπαιζε τα παιχνίδια της: κρυφτό, κυνηγητό, παιχνίδια σαν όλα αυτά που παίζουν και τα παιδιά των γήινων αγγέλων σ' αυτήν την τρισδιάστατη πραγματικότητα που ζείτε, και έκανε όνειρα, έκανε πολλά όνειρα για το μέλλον.

Πίστευε σε όλα τα παραμύθια που άκουγε. Πίστευε στα παραμύθια που αφηγούνταν την ύπαρξη ενός μακρινού τόπου. Ενός τόπου όπου οι άγγελοι χάνανε τα φτερά τους και γινόντουσαν μικροί. Έναν τόπο που ανήκε σε λιλιπούτειους ανθρώπους, σε μια λιλιπούτεια φυλή κι ευχόταν μέσα στην καρδιά της να μπορούσε κάποτε να ζήσει αυτό το παραμύθι. Ευχόταν μέσα στον νου της να μπορούσε κάποτε να ζήσει όλη αυτήν την περιπέτεια στην πόλη των λιλιπούτειων ανθρώπων.

Φανταζόταν τον εαυτό της τεράστιο, σαν τον Γκιούλιβερ, να επικοινωνεί με όλους αυτούς τους μικρούς ανθρώπους, να τους κρατά στα χέρια της, να τους παίζει σαν κούκλες, να τους φτιάχνει σπιτάκια, να τους προστατεύει..... Θα είχε έναν τεράστιο παιδότοπο όλον δικό της..... Θα είχε αμέτρητα κουκλόσπιτα και θα έκανε πραγματικότητα όλες τις ιστορίες της, όλα όσα μπορούσε να συλλάβει με το μικρό της μυαλό. Προσπαθούσε να φανταστεί τι σενάρια θα μπορούσε να παίξει σ' αυτό το μικρό βασίλειο και τα έγραφε. Αν μπορούσατε να επισκεφτείτε τη βιβλιοθήκη της μικρής Άννας θα μπορούσατε να δείτε μια στοίβα ολόκληρη από σενάρια, από

ιστορίες που έφτιαξε για να παίξει με τις κούκλες της σ' αυτό το φανταστικό βασίλειο των λιλιπούτειων αγγέλων..... όμως κάτι της είχε διαφύγει.....

Έτσι λοιπόν, ένα βράδυ αποφάσισε να ονειρευτεί και να θυμηθεί. Αποφάσισε να ονειρευτεί ένα ταξίδι σαν αυτό του Γκιούλιβερ, ένα ταξίδι στη χώρα των Λιλιπούτειων. Και δεν ήταν δύσκολο. Έκλεισε τα μάτια της και άφησε τον ύπνο να την αγκαλιάσει και να την ταξιδέψει σε τούτη τη μακρινή χώρα. Μετά από λίγο βρέθηκε προσγειωμένη σε μία όμορφη γαλάζια σφαίρα. Έμοιαζε αρκετά με τις περιγραφές που άκουγε στον μακρινό τόπο που κατοικούσε, δεν θυμόταν όμως πολλά. Άρχισε να περπατά σχεδόν μαγνητισμένη.... Άρχισε να περπατά στους δρόμους, να αγγίζει γύρω της όλα όσα έβλεπε. Ήταν περίεργη, πολύ περίεργη αυτή η αίσθηση. Μπορούσε να αγγίξει όλους τους μικρούς αγγέλους, μόνο που τώρα ήταν και η ίδια μικρή..... αυτό ήταν που της είχε διαφύγει. Δεν είχε φανταστεί ότι στη χώρα των λιλιπούτειων αυτή δεν θα ήταν σαν τον Γκιούλιβερ μεγάλη αλλά θα ήταν και η ίδια εξίσου μικρή.

Άρχισε να ψηλαφεί τα πάντα γύρω της και να προσπαθεί να κατανοήσει τις διαφορές. Το παιδικό της μυαλό ήταν έτοιμο να ρουφήξει τα πάντα, όλες τις εμπειρίες που της πρόσφερε αυτός ο μικρός κόσμος, που τώρα πια δεν ήταν καθόλου μικρός. Κάτι της έλεγε ότι δεν ανήκε η ίδια εκείδεν ανήκε σ' αυτόν τον τόπο. Κάτι της έλεγε ότι η ίδια ήταν πολύ μεγαλύτερη, τόσο μεγάλη που θα μπορούσε να αγκαλιάσει ολόκληρη τη γη και ολόκληρο το ηλιακό σύστημα. Θα μπορούσε να αγκαλιάσει ολόκληρο τον ουρανό έτσι όπως τον έβλεπε από την επιφάνεια της γης..... αλλά δεν μπορούσε να το αποδείξει..... δεν μπορούσε να το αποδείξει..... Μπορούσε μόνο να το σκέφτεται, μπορούσε μόνο να αναπολεί.... να αναπολεί διαστάσεις μακρινές, που είχε ξεχάσει ακόμη και ότι υπήρχαν. Μία ανάμνηση έβγαινε και της θύμιζε κάθε τόσο αυτήν την αίσθηση. Μετά, άρχισε να ξεχνά. Όσο περισσότερο έμπαινε στο παιχνίδι των λιλιπούτειων, τόσο ξεχνούσε.

Και η μικρή Άννα μεγάλωσε και κάθε φορά κοιτάζε τα άστρα, κάθε φορά που κοιτάζε τον ουρανό, αναρωτιόταν τι ήταν αυτό που προσπαθούσε η καρδιά της να της θυμίσει.

«Κοιμάσαι και ονειρεύεσαι, της έλεγε κάποιος, κοιμάσαι και ονειρεύεσαι».

Όμως δεν ήθελε να ξυπνήσει. Ήτανεήταν μαγνητισμένη από αυτό το όνειρο, δεν ήθελε να ξυπνήσει, δεν πίστευε ότι μπορούσε να ξυπνήσει. Δεν πίστευε ότι ήταν δυνατόν αυτό. Ήταν πάρα πολύ πραγματική αυτή η ζωή και όλοι αυτοί οι άγγελοι που άγγιζε δίπλα της ήταν πραγματικά πολύ χειροπιαστοί. Μπορούσε να τους δει, μπορούσε να τους μυρίσει, να τους νιώσει, να τους αγγίξει, να γευτεί την ύπαρξή τους. Κι ωστόσο αυτή η φωνή της έλεγε συνέχεια, όλο και πιο συχνά «Κοιμάσαι και ονειρεύεσαι».

Κι εδώ θα σας πούμε μια άλλη ιστορία μέσα στην ιστορία. Ένα παραμύθι μέσα στο παραμύθι. Θα σας πούμε το παραμύθι του Μέτατρον, του αγγέλου των ονείρων. Του Μέτατρον, του αγγέλων των ονείρων στον ουρανό και τη γη. Του αγγέλου του ουράνιου τόξου, του αγγέλου των παιδιών και της χαράς. Του αγγέλου των χρωμάτων.....

«Κοιμάσαι και ονειρεύεσαι, έλεγε στην Άννα, κοιμάσαι και ονειρεύεσαι. Γιατί, μπορεί να είναι η δουλειά μου να βρίσκομαι εδώ και να φτιάχνω για σένα αυτήν την πραγματικότητα στο όνειρό σου, αλλά μπορώ επίσης να σου λέω κάθε στιγμή την αλήθεια. Εγώ είμαι που έρχομαι και στήνω αυτήν την πραγματικότητα για σένα. Τη στήνω σε κάθε της λεπτομέρεια, τη δημιουργώ για σένα. Έρχομαι στον ύπνο σου και προσθέτω τα χρώματα, προσθέτω την υφή όλων αυτών που βλέπεις, προσθέτω την προοπτική, τις διαστάσεις και πλέκω τις ενέργειες της ψυχής σου έτσι ώστε να φαίνεται ξαφνικά μπροστά σου ένα υπέροχο όνειρο, μια ονειρεμένη πραγματικότητα. Όμως εγώ είμαι εσύ κι εσύ είσαι εγώ. Εγώ είμαι η δική σου δύναμη να δημιουργείς όσα ονειρεύεσαι, κι εσύ είσαι που αποφασίζεις τι θέλεις να ονειρευτείς.»

Αυτό την μπέρδεψε τη μικρή Άννα, που τώρα πια δεν ήταν μικρή. Έδεσε τη σκέψη της κόμπο. Προσπαθούσε για πολλές μέρες και νύχτες γήινες να κατανοήσει όλα όσα της είπε αυτός ο μεγάλος λαμπερός αρχάγγελος. Προσπαθούσε να καταλάβει πώς γίνεται να κοιμάται ενώ ήτανε ξύπνια. Προσπαθούσε να δει τον εαυτό της κοιμισμένο σε μια άλλη γωνιά του σύμπαντος. Δεν τα κατάφερνε.

Πόσο εύκολο είναι για τον εαυτό σας μέσα στο όνειρό σας να κατανοήσει τον εαυτό σας που ονειρεύεται; Δεν είναι καθόλου εύκολο, μπορεί να σας διαβεβαιώσει η μικρή Άννα. Και κάθε φορά, σε κάθε προσπάθεια που έκανε να κατανοήσει και να μπει πολύ βαθιά σ' αυτό το μήνυμα του Μέτατρον, χτυπούσε σε έναν τοίχο. Έπεφτε επάνω σε ένα πέπλο. Ήταν αδιαφανές, δεν μπορούσε να καταλάβει..... απλά εκεί τελείωναν όλα και δεν μπορούσε να δει τίποτε πέρα από αυτό.

Κι αφού κοιμήθηκε αρκετά και πήρε τόσες εμπειρίες που.... ένιωσε πια γεμάτη από αυτές, ένιωσε γεμάτη από ζωή, αφού ικανοποίησε την περιέργεια του νου της για όλα τα γήινα, για όλα τα παιχνίδια που θα μπορούσε να παίξει ποτέ με τους λιλιπούτειους και βαρέθηκε πια αυτό το παιχνίδι, τότε ξανακοίταξε στο πέπλο.....

«Ένα παιχνίδι που το βαριέσαι δεν είναι καθόλου διασκεδαστικό. Θέλω κάτι περισσότερο από αυτό, δεν αντέχω πια, θέλω κάτι περισσότερο. Φάγαμε, ήπιαμε, παίξαμε, μαλώσαμε, ερωτευτήκαμε, κάναμε έρωτα, κάναμε παιδιά, χωρίσαμε και μονιάσαμε και είδαμε του κόσμου τα περίεργα ζώα, του κόσμου τις εικόνες –είναι τόσο όμορφη η γη- αλλά ένα παιχνίδι που το βαριέσαι δεν είναι καθόλου διασκεδαστικό πια. Θέλω να φύγω από εδώ, θέλω να κοιτάξω πιο πέρα, θέλω να παίξω κι άλλα παιχνίδια.» Είπε.

Αυτές ήταν οι μαγικές λέξεις: «θέλω να παίξω και άλλα παιχνίδια». Ξαφνικά ο τοίχος άρχισε να λεπταίνει. Το πέπλο άρχισε να γίνεται διάφανο σιγά – σιγά. Άρχισε να νιώθει, να βλέπει τι υπάρχει στην άλλη πλευρά. Άρχισε να μπορεί να πλησιάζει περισσότερο το υποσυνείδητό της, αυτό το υποσυνείδητο που δημιουργούσε όλα τα ωραία όνειρα. Αυτό το έλεγε «ανεκδήλωτο» η μικρή Άννα, και ήθελε πάρα πολύ να μπει μέσα σ' αυτό, ήθελε να κάνει μια βουτιά μέσα σ' αυτό. Ήθελε να δει τι άλλο

υπάρχει, τι θα πει..... τι είναι το ανεκδήλωτο; Τι είναι επιτέλους το ανεκδήλωτο;

Κάποιοι σοφοί στη χώρα των Λιλιπούτειων μιλούσαν για ένα απέραντο δυναμικό, μία θάλασσα απέραντου δυναμικού, τον τόπο όπου τα πάντα είναι πιθανά. Και έτσι όπως καθόταν και έβλεπε την ανατολή και τη δύση του ήλιου, πολύ συχνά συλλογιζόταν πώς είναι τάχα να είναι τα πάντα πιθανά, να μπορείς να κάνεις τα πάντα, ακόμα και σ' αυτό το μικρό τρισδιάστατο κόσμο; Κι ευχόταν κάθε φορά να μπει όλο και πιο βαθιά σ' αυτό το 'ανεκδήλωτο'. Κι έτσι γινόταν. Κάθε φορά έκανε ένα βήμα πιο βαθιά και πιο βαθιά..... και κάθε φορά ένιωθε ότι προσέγγιζε όλο και περισσότερο τον στόχο, μέχρι που μια μέρα συνειδητοποίησε ότι αυτό το ανεκδήλωτο ήταν αυτή η ίδιακι αυτό την απογοήτευσε. Την απογοήτευσε και της κίνησε την περιέργεια ταυτόχρονα.

«Τι είναι αυτό το ανεκδήλωτο που είμαι εγώ; Τι είναι αυτό το υποσυνείδητο που έρχεται και μιλά και δημιουργεί και εκφράζει και εκδηλώνει τόσα πράγματα. Πού θα μπορούσε να τα φανταστεί κανείς όλα αυτά; Δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ, έλεγε, όλα αυτά που συμβαίνουν τώρα αλλά είμαι εγώ που τα δημιουργώ.»

Και τότε ήρθε ο νους και της έπαιξε ένα ακόμα παιχνίδι. Ο νους της χώρας των Λιλιπούτειων της έπαιξε ένα ακόμα παιχνίδι κι άρχισε να της μιλά για τον μεγάλο Δημιουργό Θεό που βρίσκεται πέρα και πίσω απ' όλα, έναν Θεό που ρυθμίζει τα πάντα με θαυμαστή ακρίβεια, έναν Θεό στον οποίο έπρεπε να αποταθεί για να λύσει τα προβλήματά της. Έναν Θεό στον οποίο έπρεπε να προσφέρει θυσίες και να κάνει τελετές με πολλά ιερά αντικείμενα, έναν σωρό ιερά σκεύη, στον οποίο έπρεπε να απευθύνει ψαλμούς με πολύ όμορφα λόγια, με όμορφους, λυρικούς στίχους.

Μέχρι που ο Μέτατρον, ο άγγελος του ονείρου, ήρθε και της ψιθύρισε για άλλη μια φορά «Κοιμάσαι και ονειρεύεσαι». Και τότε κατάλαβε πάλι η μικρή Άννα ότι αυτό ήταν η συνέχεια του ονείρου της..... τίποτα περισσότερο από μια συνέχεια του ονείρου της. Και τότε, αποφάσισε ότι δεν χρειάζεται πια να στηριχτεί σε τίποτε άλλο πέρα από αυτό το ανεκδήλωτο –έτσι το λέγαν όλοι- που μπορούσε να βρει στην καρδιά της.

Πήγε λοιπόν και στάθηκε στο τσάκρα της καρδιάς, στάθηκε ακριβώς στο κέντρο..... και ξύπνησε.

.....

● Κρύων της Μαγνητικής Υπηρεσίας λοιπόν είναι εδώ πολύ απλά για να σας βοηθήσει να κατανοήσετε αυτό το μικρό παραμύθι, το παραμύθι του ονείρου, του γήινου ονείρου. Και θέλουμε να πάρετε λίγο χρόνο και να επιτρέψετε στον εαυτό σας να δεχτεί την ενέργεια του Κρύων που έρχεται στην καρδιά σας και φέρνει ένα μικρό δώρο τούτη την ώρα. Μια όμορφη ενέργεια. Ένα τριαντάφυλλο ρόδινο. Δεχτείτε το ενεργειακό του δώρο στην καρδιά σας σαν ένα ρόδινο τριαντάφυλλο.

Αφήστε αυτό το ορθάνοιχτο τριαντάφυλλο να σταθεί εκεί και να ευωδιάσει παντού. Αφήστε το να σκορπίσει την ευωδιά του παντού. Αφήστε το άρωμά του να αγγίξει κάθε ίχνος σας, κάθε κύτταρό σας. Είναι ένα ροζ τριαντάφυλλο με χρυσαφένιες ανταύγειες. Στραφταλίζει κάτω από το φως. Ώρες – ώρες τα πέταλά του φαίνονται διάφανα, κρυστάλλινα..... και μετά πάλι βελούδινα, και μοσχοβολούν. Αφήστε όλο σας το σώμα να ποτιστεί από την ευωδιά του ρόδινου τριαντάφυλλου.

Ο Σαμουήλ είναι εδώ και χαίρεται πολύ που βρίσκεται μαζί σας αυτήν την ώρα.

Είναι ιδιαίτερη η χαρά μας καλοί μας φίλοι να βρισκόμαστε κοντά σας αυτή τη στιγμή και με τη βοήθειά σας να γειώνουμε τη ρόδινη ενέργεια, τη ρόδινη ακτίνα σ' αυτόν τον χώρο.

Αφήστε το τριαντάφυλλο της καρδιάς σας να γίνει μία ρόδινη μπάλα. Μία σφαίρα ρόδινου χρώματος με χρυσαφί ανταύγειες, μια λαμπερή ρόδινη σφαίρα. Κι αφήστε αυτή τη σφαίρα να περιστραφεί. Δείτε την να αρχίζει να περιστρέφεται σιγά –σιγά στην αρχή και κατόπιν γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα. Δονείται καθώς περιστρέφεται. Δονείται γρήγορα και ακτινοβολεί παντού ρόδινες ανταύγειες. Όλος ο χώρος γεμίζει ένα βελούδινο ρόδινο φως, που το διαπερνούν χρυσαφένιες ακτίνες.

Αφήστε αυτήν τη σφαίρα να κατέβει σιγά – σιγά, να αγγίξει το πάτωμα και να προχωρήσει στη γη. Αφήστε το τριαντάφυλλο, το ρόδινο τριαντάφυλλο να ριζώσει στη γη.

Στο τέλος, η κάθε σφαίρα, το κάθε τριαντάφυλλο, ενώνονται μεταξύ τους και γίνονται ένα και όλοι μαζί, όλη η όμορφη ομάδα σας μαζί στέκεται στην καρδιά του.

Όλη η αίθουσα ένα ορθάνοιχτο ροζ τριαντάφυλλο κι εσείς στην καρδιά του, μια ζεστή, φωτεινή αγκαλιά.

Εγώ Είμαι ο Σαμουήλ και φέρνω το ρόδο και τον σταυρό και ο Κρύων της Μαγνητικής Υπηρεσίας είναι εδώ για να ενώσει τα δύο σε ένα.

Δεν μιλάμε για το παρελθόν, μιλάμε για την παρούσα στιγμή. Μιλάμε για κάτι καινούριο, κάτι ολότελα καινούριο. Μιλάμε για την ένωση του χρυσαφί με το ροζ.

Ζητήστε από την καρδιά σας να επιτρέψει να σταθεί μέσα της ένας σταυρός, ένας χρυσαφένιος, ισοσκελής σταυρός και αφήστε το ρόδινο τριαντάφυλλο να σταθεί στο κέντρο.

Η Ομορφιά και η Αγάπη είναι μαζί σας.

Και έτσι είναι.
Αμήν.